

E-KNIHY
JEDOU

Jedenáct snů

Jedenáct příběhů.
Deset autorek a autorů.
Jediné téma.

Jedenáct snů

Ondřej Musil (ed.)

**Ondřej Musil, Dagmar Lachmanová,
Hana Mičová, Klára Němečková,
Lucie Peřinová, Magdaléna Králová,
Martin Koláček, PhDr. Míša Voldřichová,
Mizuki Kaeda, Theodoric F. Addair**

Také se rádi probouzíte se vzpomínkou na to, co se vám v noci zdálo, připomínáte si ten noční svět fantazie a nereálna, dokud se nerozplyne v běžném denním mumraji? Pokud patříte do této skupiny snílků, budete z naší knihy nadšeni, a jestli mezi ně nepatříte, věřím, že budete nadšeni stejně. Je přece zdravé jednou za čas nechat mysl odpočinout u příběhů plných inspirace a napětí.

Proč a jak vznikla kniha Jedenáct snů?

Existuje jedna velmi inspirativní skupina na Facebooku jménem Odstartujte svoji knihu. Jde o místo plné nejen rad pro začínající autory a amatérské spisovatele, ale také živné půdy pro mnoho nápadů. Jeden takový nápad předcházela i této knize.

Původně prostá představa sestavení sbírky textových děl s jedním společným tématem vyrostla do skvělého soutěžního literárního projektu. Zapojilo se do něj několik desítek soutěživých, veřejné hlasování určilo nejlepší díla a právě ty v této knize naleznete.

Netřeba se dlouze rozepisovat o tvorbě knihy a krásné spolupráci se všemi autory a autorkami, kteří se na ní podíleli. Věřím, že hlavním poselstvím jsou příběhy jako takové a při jejich čtení se alespoň na malou chvíli zasníte.

Na konci knihy jsou umístěny medailonky všech, kteří se na knize podíleli. Proto, pokud vás některý autor či autorka zaujme, máte možnost si o nich zjistit něco víc.

Hezké čtení

Ondřej Musil

Budíček (Martin Kolářek)

„Budííííííííí!“ ozval se žoviální hlas zpod postele, na níž jsem ležel. Ani v tomhle nízkorozpočtovém nevěstinci jsem neměl soukromí.

Existuje několik pravidel v soužití s rodiči, kterých je vhodné se držet. Nesvěřujte se jim se svými sexuálními fantaziemi. Zamykejte se v koupelně, když masturbujete. A nikdy, nikdy nedovolte rodičům, aby vstupovali do vašich snů!

Dětství jsem prožil s matkou a nevlastním otcem. Ne, že bych si stěžoval, ty dva nešlo nemilovat, byli svatí. Ale jako každý normální kluk jsem chtěl poznat svého opravdového tátu. Máma o něm navíc pořád mluvila. Denně jej prý vídala ve snu, o čemž nám pak barvitě vykládala. Abych řekl pravdu, vůbec nechápu, jak to s ní Pepa – můj otčím – vydržel. Myslím, že tenhle model rodiny poškodil na zbytek života můj vztah k ženám.

Když jednoho dne – bylo mi asi deset let – přišel otec také ke dveřím do mých snů, zdvořile zaklepal a zeptal se, zda může dál, nadšeně jsem mu otevřel. Navštěvoval mě pak takhle často, vykládal mi o světě a o životě. Byl neskutečně vzdělaný a znal spoustu příběhů. Jako malý kluk jsem z něho byl nadšený. Otčím Pepa musel brzy kromě máminých adorací milostného rivala snášet denně i ty moje.

Jenže pak se náš vztah s otcem poněkud pokazil. Začal mě totiž zahrnovat úkoly, které jsem měl v bdělém životě vykonávat. Prý proto, aby byl svět lepším místem.

Tedy, ne, že bych s ním nějak zásadně nesouhlasil. Měl skvělé nápady, které fakt pomáhaly. Problém byl v tom, že když jsem neudělal, co chtěl, nenechal mě ani chvíli na pokoji a celých osm

hodin spánku do mě hustil, jaká jsem líná veš. Nakonec jsem vždy podlehl a úkol hned následujícího dne do puntíku splnil.

„Budíííčeeek!“ ozvalo se znovu zpod postele, tentokrát už trochu naléhavěji. Otec byl, jako vždy, neodbytný.

Povzdechl jsem si. Vymanil jsem své nohy z rukou prostitutky, která mi dávala luxusní masáž chodidel.

„No jo, tak vylez,“ zakroutil jsem otráveně hlavou.

Zpod postele vylezl bělovlasý stařec s poťouchlým výrazem. Zjevně se bavil tím, jak mě dostal.

Nenávidím, když na sebe bere podobu moudrého starce. Vždyť je ve snu, sakra! Může vypadat jako cokoliv. Může být třeba ještěrka. Nebo šutr. Ale on ne, musí mi neustále dávat najevo, jak má nade mnou navrch, jak je starý, moudrý a zkušený, zatímco já jsem jenom hloupý chlapec. A to i přesto, že už mi bylo přes třicet.

„No, těpic,“ pozdravil jsem ho, „už asi chápu, proč se děti boje, že mají pod postelí bubáka.“

„Milý synu,“ ignoroval stařec moji poznámku, „je čas vstávat, zítra je tvůj velký den a ještě máš před sebou spoustu práce.“

„Spoustu práce?!“ rozčílil jsem se, „to si děláš srandu, ne? Makám jak kůň tři roky, každý den. A ten včerejšek, to byl fakt masakr. Musím odpočívat. Jsem mrtvej.“

„Ale no tak, nepřeháněj. Máš energie na rozdávání.“

„Prej nepřeháněj! Jsem vyřízenej. Vůbec si nedokážeš představit, jak mě bolí celý tělo.“

„Nebud' slaboch a vstávej.“

„Himlhergot! Proč si nemůžu dát aspoň den pohov? Vždyť je neděle!“

„No právě! Neděle, den posvátný, to je symbolika! Musí to být dnes.“

„Já ti kašlu na symboliku. V neděli se nepracuje!“

„Já pracuju každý den!“

„No to teda pěkně kecáš! Všichni vědí, že se v neděli flákáš.“

Dívali jsme se na sebe.